Axel Bangs prædiken fastelavns søndag

Taler
Axel Bang
Sognepræst

Dato
11. februar 1945

Sted
Ansgars Kirke

Omstændigheder
Prædikentekst
Matthæusevangliet kapitel 3, vers 13-17

Dette Evangelium om Jesu Daab ved Johannes Døberen i Jordans Flod kalder altid et Minde fra min Drengetid frem i mit Sind. Sammen med vor Historielærer var hele Klassen paa Udflugt til Hillerød og besøgte selvfølgelig ogsaa Frederiksborg Slot.

Men ejendommeligt nok var det, der gjorde stærkest Indtryk paa mig, hverken Riddersalen eller Malerierne fra vore sidste Krige, men derimod noget ganske underordnet, nemlig en Række Skjolde, som hang paa en Trappegang, nogle runde Skiver med et Billede i Midten og udenom et eller andet Fyndord.

De tilhørte dem, der var blevet Ridder af Elefanten eller Storkors af Dannebrog; Billedet i Midten havde Forbindelse med vedkommende Mands Livsgerning, og Ordene udenom var hans Valgsprog, det Ord, hvorunder han vilde leve sit Liv.

Saadan ser vi i Dag Jesus tage Ridderskjoldet; i Midten sættes Korset, saasandt hans Daab er Indvielsen til Selvopofrelsens og Lidelsens Vandring mod Korset som det ubegribelige Endemaal, og udenom sætter han sit Valgsprog, det Ord hvorunder han lever sit Liv til den sidste bitre Ende: "Det bør os at gøre alt, hvad Ret er."

"*At gøre alt, hvad Ret er" vil sige at gøre Guds Vilje,* for de to Ting er eet og det samme. Det er der alt for mange Mennesker, som aldrig har forstaaet, for hvem det aldrig er blevet klart, at vort Forhold til Gud i sin dybeste Grund er et Lydighedsforhold.

De har saa travlt med at fortælle, at der er saa mange Ting i Kristendommen, de ikke kan forstaa, og derfor kan de ikke rigtig have noget med Kristendommen at

gøre. Dogmerne kan de ikke forstaa - (som oftest ved de ikke, hvad Dogmerne er for noget!) - Jesu Undergerninger kan de ikke forstaa, Forsoningen ved Jesu Korsdød kan de ikke forstaa, Nadveren og mange andre Ting i Kristendommen kan de ikke forstaa og derfor maa de lade det med Kristendommen ligge.

Og saa er Sandheden den, at de ikke vil være lydige. De vil ikke give Slip paa noget, som de skal give Slip paa, de vil ikke gaa ind under de bestemte Krav, de godt føler, at Gud stiller til dem, de vil kort sagt ikke være lydige og derfor bliver det hele ikke til noget. Jeg ved ikke, om du har et Valgsprog – ellers skulde du tage Jesu Valgsprog som dit: "Det bør mig at gøre alt, hvad Ret er", d.v.s. at gøre Guds Vilje, at gaa ind i et virkeligt Lydighedsforhold til Gud, saa skal du se, at der vil være mange Ting, som vil klare sig for dig.

Og een Ting fører Lydighed altid med sig: Guds Velsignelse. Saadan viste det sig hin Dag ved Jordans Flod; Himlen aabnedes og Jesus fik en dejlig Bekræftelse fra sin himmelske Fader paa, at han havde valgt den rette Vej, Lydighedens Vej. Den Oplevelse gør du ogsaa, om du er lydig mod Guds Vilje i smaat og stort. Meget af det onde, som møder dig i dit Liv, er ganske simpelt Resultatet af, at du ikke har været lydig mod Guds Vilje.

Mon ikke du har haft den Lykke at blive baaret til Døbefont som lille Barn? Det var ogsaa en Lydighedshandling; højst sandsynligt forstod din Fader og Moder ikke saa meget af, hvad der skete, men de var lydige og førte Guds Velsignelse ind over dit Liv. Vil du saa indvende, at det med Daaben forstaar du ikke, saa vil jeg blot gøre dig opmærksom paa, at det værste, der kunde ske, var om du forstod Gud. *En Gud som du kan rumme i den lille menneskelige Fornuft, har du ikke Brug for.* Har du en klar Vinteraften prøvet at se op mod Stjernehimlen og prøvet paa at fatte, at de smaa lysende Prikker deroppe er Kloder, - og der er Milliarder af dem, - Kloder, som er saa langt borte, at deres Lys bruger Millioner af Lysaar for at naa herned, til Trods for, at Lyset bevæger sig med en Hastighed af 80,000 Mil i Sekundet.

Forstaar du det?

Eller forstaar du, hvad Livet er, som det ytrer sig i Sæden, der vokser, eller i din

lille Pige, som spræller i Vuggen? Intet forstaar du! *Og forstaar du ikke det skabte, hvordan skulde du da kunne forstaa Skaberen?*

"Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Værk,

Maanen og Stjernerne, som du skabte,

Hvad er da et Mennesker, at du kommer Ham i Hu,

Et Menneskebarn, at du tager dig af ham?"

(Salme 8.)

Ubegribeligt, ja, - men han tog sig virkelig af dig!

Den ufattelige, evige Skaber bøjede sig ned til dig i din Daab og hviskede det til dig: "Jeg vil være din himmelske Fader, Jesus vil være din Frelser, den hellige Aand vil være din Vejleder", al Himlens Rigdom lagde han for din Fod, du blev Himlens Kongesøn, du blev Guds eget kære Barn. Det har du Guds Ord for, og det gælder!

Saa skal du blot gøre een Ting: leve Barnelivet; og *Barneliv er først og fremmest Lydighedsliv,* at gøre alt, hvad Ret er, at gøre Faders Vilje. *Saa bliver dit Liv velsignet!*

Kilde
Kristeligt Dagblad, Nr. 116, 49. Aarg. 11/02-1945

Kildetype
Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags
Danmarks besættelse 1940-1945, Fastelavn, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/axel-bangs-praediken